



**เมตตากรรณ
แห่งคำสอน
พระราชา**





บทความในหนังสือเล่มนี้ ไม่มีลิขสิทธิ์ หากต้องการนำไปใช้ เพื่อสังคมที่ดีขึ้น
โดยห้ามจำหน่ายหรือหาผลประโยชน์ ถือว่าร่วมกันรักษาไทยให้ลูกหลานไทย

ขอขอบคุณ ข้อมูลจากสื่อหลากหลายที่บันทึกเรื่องและภาพทรงคุณค่าของไทย

พิมพ์ครั้งที่ ๑ จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ เล่ม

ตุลาคม ๒๕๖๕

พิมพ์ที่ : บริษัท บานาน่า ปริ้นท์ จำกัด

โทร ๐๘๙-๕๙๓-๙๙๕๖, ๐๘๓-๐๙๖-๕๕๖๕



หลังจากที่พ่อจากเราไปสู่สวรรคต ชาวไทยทั้งหลายหัวใจสลาย และต่างตั้งใจมั่นที่จะทำความดีเพื่อรักษาแผ่นดินของพ่อเอาไว้ และเพื่อให้พ่อยังอยู่ในหัวใจของเราตลอดไป ทุกคนต่างพยายามที่จะทำอะไรสักอย่างหรือหลายอย่างเพื่อส่งเสด็จพระผู้ทรงมอบแรงดลใจให้ประชา ด้วยความจงรักภักดี และความคิดถึงพ่อสุดหัวใจ

ผมเป็นรัฐเล็ก ๆ อีกรัฐหนึ่งของแผ่นดิน ที่จะรักษาพ่อและแผ่นดินของพ่อเอาไว้ให้ได้ จึงเขียนหนังสือเกี่ยวกับพ่อเอาไว้หลายเล่ม แต่เขียนอย่างไร ก็ไม่สามารถเขียนเรื่องที่พ่อทำเอาไว้ได้หมด เพราะพ่อทรงสอนเราเอาไว้มากมายเหลือเกิน แต่ผมก็จะพยายามอย่างที่สุด ที่จะบันทึก “คำสอนของพ่อ” ด้วยความจงรักภักดีที่สุดหัวใจ

นายยอดเยี่ยม เทพธรรานนท์ ตุลาคม ๒๕๖๕





ในหลวงรัชกาลที่ ๙ ของเราอาจจะมีได้เป็นเทพบนท้องฟ้าหรือเทวดาจากฟากฟ้า แต่เรารักและเชื่อมั่นพ่อของเราอย่างยิ่ง เพราะว่าพ่อของเราทรงเป็นมนุษย์ ที่ทำความดีไว้มากมาย มีวินัยที่ดีเยี่ยม มีความขยันที่เป็นตัวอย่าง มีความรักและความรับผิดชอบเป็นที่ประจักษ์จนไม่ต้องพิสูจน์ ดังนั้นการจะเล่าเรื่องของในหลวงรัชกาลที่ ๙ หรือพ่อของเรา ให้ฟังกัน จึงเป็นเรื่องที่เราไม่เคยเบื่อ

พ่อของเราทรงงานหนักอย่างไม่เคยท้อถอย พวกเราต่างเป็นห่วงพระองค์ที่ทรงงานหนักเหลือเกิน จนครั้งหนึ่ง ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ทรงกราบบังคมทูลถามว่า เคยทรงเหนื่อย ทรงท้อบ้างหรือไม่ ในหลวงทรงตอบว่า...



“ความจริงมันก็น่าท้อถอยอยู่หรอก บางเรื่องมันน่าท้อถอยแต่ฉันท้อไม่ได้ เพราะเดิมพันของเรานั้นสูงเหลือเกิน เดิมพันของเราคือบ้านเมือง คือความสุขของคนไทยทั่วประเทศ”

พ่อของเราจึงเป็นตัวอย่างในเรื่องของ “ความเพียร” ที่ไม่ท้อถอย ทรงสอนพวกเรา เรื่องความเพียรเอาไว้เมื่อเกือบ ๔๐ ปีที่แล้วว่า...

“การดำเนินชีวิตที่ดีจะต้องปรับปรุงตัวตลอดเวลา การปรับปรุงตัวจะต้องมีความเพียรและความอดทนเป็นที่ตั้ง ถ้าคนเราไม่หมั่นเพียร ไม่มีความอดทน ก็อาจจะท้อใจไปโดยง่าย เมื่อท้อใจไปแล้ว ไม่มีทางที่จะมีชีวิตเจริญรุ่งเรืองแน่ๆ ...”

พ่อสอนเราไว้มากมาย เราต้องเดินตามรอยพ่อเพื่อความสุขของเรา และความยั่งยืนของแผ่นดินที่พ่อสร้างไว้...

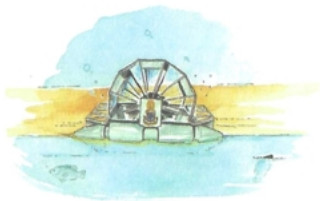
พ่อสอนเราว่า... “อนาคต” คือผลจากการกระทำ “ปัจจุบัน”

พ่อสอนเราว่า... ทุกชีวิตมีปัญหา “ต้องแก้ปัญหาด้วยปัญญา”

พ่อสอนเราว่า... ให้เรา “อยู่ร่วมกัน” และ “ทำงานเป็นทีม”

พ่อสอนเราว่า... “เก่งอย่างเดียวไม่ได้ จะต้องเป็นคนดีด้วย”





พ่อสอนเราว่า... ให้เรา “จะต้องรับและจะต้องให้” ... พ่อสอนว่า...

“...คนเราจะเอาแต่ได้ไม่ได้ คนเราจะต้องรับและจะต้องให้ หมายความว่าต่อไป และเดี๋ยวนี้ด้วยเมื่อรับสิ่งของใดมากก็ต้องพยายามให้ ในการให้นั้น ให้ได้โดย พยายามที่จะสร้างความสามัคคีให้หมู่คณะและในชาติ...”

พระบรมราชาบาท พระราชทานแก่นักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น | ๒๐ เมษายน ๒๕๒๑

พ่อสอนเราว่า... ให้เรา “รู้จักตัวเอง” ... พ่อสอนว่า...

“...สิ่งที่สำคัญในการฝ่าฟันอุปสรรคในชีวิตคือ ต้องรู้จักตัวเอง รู้ว่าตัวกำลังทำอะไร รู้ว่าตัวต้องการอะไร...”

พระบรมราชาบาทในพิธีพระราชทานปริญญาบัตร วิทยาลัยเกษตรกรรมแม่โจ้ |

๓ มกราคม ๒๕๑๖





พ่อสอนให้เราเป็นคนดี ด้วยการ “ปฏิบัติ” พ่อสอนว่า...

“...การเคารพบูชาผู้ควรบูชานั้น เป็นมงคลประการสำคัญ และการบูชาอย่างสูงสุดนั้น คือ บูชาด้วยการประพฤติปฏิบัติตนให้ดี...”

พระบรมราชาบาท พระราชทานแก่นักเรียนวชิราวุธวิทยาลัย | ๑๑ มีนาคม ๒๕๐๘

พ่อทรงสอนให้เรามี “สติ” เพื่อพัฒนาชาติ พ่อสอนว่า...

“... การใช้ความคิดดังว่านี้ จำเป็นต้องใช้สติควบคุม มิฉะนั้นจะเป็นความคิดที่ฟุ้งซ่าน ซึ่งประเทศชาติไม่พึงปรารถนา...”

พระบรมราชาบาท พระราชทานแก่นักศึกษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย | ๗ กรกฎาคม ๒๔๙๘





พอทรงชี้แนวทางให้เรารักษาแผ่นดินไทย โดยการส่งเสริมคนดี และป้องกันคนไม่ดีไม่ให้มีอำนาจ ดังพระบรมราโชวาท ที่เรารู้จักกันดี...

พอสอนเราว่า...

“...ในบ้านเมืองนั้น มีทั้งคนดีและคนไม่ดี ไม่มีใครจะทำให้คนทุกคนเป็นคนดีได้ทั้งหมด การทำให้บ้านเมืองมีความปรกติสุขเรียบร้อย จึงมิใช่การทำให้ทุกคนเป็นคนดี

หากแต่อยู่ที่การส่งเสริมคนดี ให้คนดีได้ปกครองบ้านเมือง และควบคุมคนไม่ดีไม่ให้มีอำนาจ ไม่ให้ก่อความเดือดร้อนวุ่นวายได้...”

พระบรมราโชวาท พระราชทานในพิธีเปิดงานชุมนุมลูกเสือแห่งชาติ ครั้งที่ ๖ | ๑๑ ธันวาคม ๒๕๑๒



พ่อสอนให้เราเป็น “คนดี” ที่ “เข้มแข็ง” ...พ่อสอนเราว่า...

“คนดีทำให้คนอื่นดีได้ หมายความว่า คนดี ทำให้เกิดความคิดในสังคม คนอื่นก็ดีไปด้วย ความเลวนั้นจะทำให้คนดีเป็นคนเลวกียาก แต่เป็นไปได้ ถ้าคนดีเข้มแข็งในความคิด จะทำให้คนเลวมาทำให้คนดีเป็นคนเลวกียาก สำคัญอยู่ที่ความเข้มแข็งของคนดี”

พระราชดำรัส เนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา | ๔ ธันวาคม ๒๕๓๔



พ่อสอนให้เราต้องมี “ความอดทน” เพื่อสร้างตนเองและประเทศชาติ พ่อสอนว่า...

“การสร้างสรรค์ตนเอง การสร้างบ้านเมืองก็ตาม มิใช่สร้างในวันเดียว ต้องใช้เวลา ต้องใช้ความเพียร ต้องใช้ความอดทน เสียสละ แต่สำคัญที่สุดคือความอดทน คือไม่ย่อท้อ ไม่ย่อท้อในสิ่งที่ตั้งใจ

สิ่งที่ตั้งใจนั้นทำมันน่าเบื่อ บางทีเหมือนว่าไม่ได้ผล ไม่ดัง คือดูมันควรทำดีนี่

แต่ขอรับรองว่า การทำให้ดีควรต้องมีความอดทน เวลาข้างหน้าจะเห็นผลแน่นอน ในความอดทนของตนเอง”

พระบรมราโชวาท พระราชทานแก่นักเรียน นักศึกษา ครู และอาจารย์ในโอกาสเข้าเฝ้าฯ |

๒๗ ตุลาคม ๒๕๑๖





กำหนดจิตเราให้แม่นมั่นหนักแน่น “ต้องมีพรหม และ ต้องเป็นพรหม”

“พรหม” และ “พรหม” เพื่อ “พ่อของเรา”

พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร ทรงเป็นที่ยอมรับกันทั่วโลกว่าเป็นพระเจ้าแผ่นดินผู้ประเสริฐยิ่งใหญ่มาก เพราะแม้ว่าพระองค์จะเป็นอัจฉริยะบุคคลที่มีฐานันดรสูงสุดของประเทศ แต่พระองค์ทรงมีพระเมตตา เป็นที่สุดแห่งความเพียร และ รักพวกเราเหลือเกิน ทรงทำทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อเป็นตัวอย่างให้พวกเราเป็นคนดี เป็นคนมีความรู้ มีความสามารถ เพื่อให้พวกเรา มีความสุข และรักษาประเทศชาติเอาไว้ พระองค์ท่านจึงเป็นทุกสิ่งของชีวิตไทยเรา

และเมื่อพระองค์ท่านทรงรักและเสียสละทุกอย่างเพื่อพวกเราเพียงนี้ จึงมีคำถามง่ายๆ ที่หลายท่านอาจจะหาคำตอบได้ยากก็คือ



“เรารักในหลวงจริงๆ แต่เราจะตอบแทนในหลวงของเราได้อย่างไรบ้าง”

ปราชญ์ผู้หนึ่งบอกว่า... การตอบแทนผู้ที่เรารัก และ ผู้ที่รักแผ่นดินของเรา ด้วยการช่วยกันรักษาแผ่นดินไทยของเราให้ไว้อย่างง่ายที่สุดก็คือ...

เราต้องกำหนดรู้ตัวเอง เพื่อทำตนให้เป็นประโยชน์ที่สุด โดยชีวิตตนต้องไม่ลำบากจนเกิดความทุกข์ใหญ่ และ วิธีทำให้ตนเองทุกข์น้อยแต่มีพลังมากขึ้นในขณะที่สังคมไทยกำลังเกิดความแตกแยกไร้วามาน ก็คือการทำหนดจิตตนเองว่า...

“ต้องมีพรหม และต้องเป็นพรหม”





พรหม ที่ใกล้ตัวเรามากที่สุดก็คือ **“พรหมวิหาร ๔”** อันหมายถึงหลักธรรมครองใจที่ทำให้คนปฏิบัติในทางประเสริฐทั้งต่อตนเองและผู้อื่น ประกอบด้วย ความมีเมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา อันเป็นพื้นฐานของการ “ช่วยชาติ” และ “สร้างสังคมน่าอยู่”

... มีความ “เมตตา” ต่อผู้อื่นอย่างจริงใจ

... มีความ “กรุณาปรานี” ต่อคนไทยและสังคมทั้งหลายด้วยกัน

... มี “มุทิตา” ที่มีความสุขที่คนอื่นประสบความสำเร็จและแสดงความยินดี

... มี “อุเบกขา” คือความอดทนต่อสรรพสิ่งการเปลี่ยนแปลงที่ขวางหูขวางตาให้ได้

หากแม่นยำถึงและปฏิบัติพรหมวิหารนี้ได้สังคมไทยก็จะสงบสุข สมัคร์สมานและน่าอยู่มากขึ้นแน่นอน ความเป็น “พรหม” ก็จะเริ่มต้นในตัวเรา



พรหม ที่สองก็คือ “**ผีนพรหมเช็ดเท้า**” ที่หากเราทำตัวเองเสมือนพรหมเช็ดเท้า ที่ให้ใครต่อใครเช็ดเท้าให้สะอาดก่อนเดินเข้าห้อง (ซึ่งหมายถึงสังคมประเทศชาติ) ...หากทำตัวเองให้เป็นผีนพรหมเช็ดเท้า ก็จะเป็นการ “ช่วยชาติ และ สังคมมาอยู่” แม้ว่าคนที่มาเช็ดเท้าที่ตัวเรา (ก็คือผีนพรหม) อาจจะเป็นผู้ดี เป็นโจร เป็นพระ เป็นเด็ก หรือแม้กระทั่งเป็นสุนัข ก็ไม่เป็นไร ไม่แปลกอะไร เพราะเรา (ซึ่งคือพรหมเช็ดเท้า) มีหน้าที่เป็นตัวทำให้ “ห้องสะอาด” มากขึ้นนั่นเอง

แม้บางครั้งอาจจะมี “เท้าที่แสนสกปรก” พยายามจะเดินเข้ามาในห้อง เพื่อขโมยสิ่งมีค่าในห้องของเราไป หรือเดินเข้าห้องเพื่อทำร้ายคนที่เรารัก เรา (ในฐานะที่เป็นผีนพรหม) ก็ต้องพยายามยึดตัว ร่วมประสาน ให้เท้าที่แสนสกปรกนั้นถูกเช็ดถูให้สะอาดก่อนเข้าห้อง หรือม้วนเป็นพรมกองใหญ่กั้นทางไม่ให้ผู้นั้นเข้ามาทำความสกปรกในห้องของเรา



สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับการเป็น “พรหม” ก็คือ ต้องหมั่นเช็ดและซักล้างตัวพรหมให้สะอาดอยู่เสมอ มิเช่นนั้นตัวพรหมก็จะฉีกขาด เหม็นเน่า และถูกโยนทิ้งถังขยะไป และยังทำให้ห้องที่น่าจะสะอาด ไม่สะอาดอย่างที่ตั้งใจ (เพราะว่าพรมนั้นสกปรก หรือถูกโยนทิ้งไปแล้ว)



“คนเราเป็นได้ทั้งพรหมและพรม” อย่าคิดเป็นเพียงชั้นสูงดูดีกับคำว่า “พรหม” อย่างเดียว เพราะการเป็นเพียง “พรม” นั้น จะเป็นทางหนึ่งที่เราขึ้นถึง “พรหม” ได้ด้วย จึงสรุปได้ว่า

พรหม = “เราต้องเป็นคนดี”

พรม = “เราต้องป้องกันคนไม่ดี ไม่ให้มาทำลายบ้านเมืองของเรา”

หากเรากำหนดจิตใจของเราให้ “ต้องมีพรหม และ ต้องเป็นพรม” เราก็คจะเป็นเม็ดทราย เม็ดน้อยอีกเม็ดหนึ่ง ที่พร้อมจะทำให้เกิดภูเขาใหญ่ ภูเขาที่จะปกป้องรักษาสังคมชาติของเรา และเป็น ภูเขาที่ถวายเป็นพ่อของเรา เพื่อแสดงความรัก และ ความกตัญญูต่อพ่อของเรา... และรักษาแผ่นดินที่พ่อสร้างมาให้เราด้วยหยาดพระเสโท





“ความเพียรที่ถูกต้องเป็นธรรม และพึงประสงค์นั้นคือ ความเพียรที่จะกำจัดความ
เสื่อมให้หมดไป และระวังป้องกันมิให้เกิดขึ้นใหม่อย่างหนึ่ง กับความเพียรที่จะ
สร้างสรรค์ความดีงาม ให้บังเกิดขึ้นและระวังรักษามิให้เสื่อมสิ้นไปอย่างหนึ่ง...

ความเพียรทั้งสองประการนี้ เป็นอุปการะอย่างสำคัญ ต่อการปฏิบัติตน ปฏิบัติงาน
ถ้าทุกคนในชาติจะได้ตั้งตนตั้งใจอยู่ในความเพียรดังกล่าว ประโยชน์และความสุข
ก็จะบังเกิดขึ้นพร้อม ทั้งแก่ส่วนตัวและส่วนรวม”

พระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงครองราชย์ ครบ ๕๐ ปี | ๙ มิถุนายน ๒๕๓๙





อย่าหือถอยในการทำความดี ตั้งใจและทำจริงๆ ... ฟอสอนเราว่า...

“...ถ้าเราคิดดี ทำดี ไม่ใช่แต่ปากนะ ทำอย่างจริงจัง คือ สร้างสมสิ่งที่ดีด้วยการปฏิบัติในสิ่งที่เรียกว่าดี หมายความว่า ไม่เบียดเบียนผู้อื่น สร้างสรรค์ ทำให้มีความเจริญ ทั่ววัตถุ ทั้งจิตใจ แล้วไม่ต้องกลัว

ไม่ต้องกลัวเพราะผู้ที่ทำในสิ่งที่บริสุทธิ์ แม้ถึงจะตายก็ตายดี...”

พระราชดำรัส เนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา | ๔ ธันวาคม ๒๕๑๘

ฟอสอนเราว่า... ให้เรา “รู้ตัว” อยู่เสมอ

“...การรู้ตัวอยู่เสมอจะทำให้เป็นคนมีระเบียบ และคนที่มีระเบียบดีแล้ว จะสามารถเล่าเรียนและทำการงานต่างๆ ได้โดยถูกต้องรวดเร็ว...”

พระบรมราโชวาท พระราชทานเนื่องในวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๒๑ | ๑๒ ธันวาคม ๒๕๒๐





พ่อทรงสอนให้เรา “คิดให้ครบ” ว่า...

“จะคิดจะทำสิ่งใด ต้องคิดหน้าคิดหลังให้ดี ให้รอบคอบ ทำให้ดี ให้ถูกต้อง

ข้อสำคัญ จะต้องระลึกไว้โดยตระหนักว่า ประโยชน์ส่วนรวมนั้น เป็นประโยชน์ที่แต่ละคนพึงยึดถือเป็นเป้าหมายหลัก ในการประพฤติตัวและปฏิบัติงาน

เพราะเป็นประโยชน์ที่ยั่งยืนแท้จริง ซึ่งทุกคนมีส่วนร่วมได้รับทั่วถึงกัน ความสุขความสวัสดิ์จักได้เกิดขึ้น ทั้งแก่บุคคล ทั้งแก่ชาติบ้านเมืองไทย”

พระบรมราชาบาท เนื่องในโอกาสวันขึ้นปีใหม่ ประจำปี พ.ศ.๒๕๕๓ | ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๒

พ่อทรงตรัสกับผู้นำศาสนาอิสลาม วันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๓๑ ความว่า...

“การสร้างคนดีนั้น ก็คือ การให้ความรู้ ความคิด ความสามารถ และความดีแก่เขา...”

พระบรมราชาบาท พระราชทานแก่ผู้นำศาสนาอิสลาม และผู้แทนโรงเรียน ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ |

๘ ตุลาคม ๒๕๓๑





พ่อสอนเราเรื่อง “ความดี” และ “ความเก่ง”

ผมค่อยๆ เปิดอ่านพระราชดำรัสของพ่อที่ทรงสั่งสอนพวกเรา และเลือกเฉพาะพระราชดำรัสที่ตรัสสอนพวกเรามากกว่า ๕๐ ปีที่แล้ว (พระราชดำรัสก่อนปี ๒๕๐๖) ปรากฏว่า พระองค์ทรงสอนพวกเราว่าเก่งอย่างเดียวไม่ได้ เราต้องเป็นคนดีด้วย เพราะหากเก่งอย่างเดียว สังคมก็อยู่ไม่ได้ ประเทศชาติจะเกิดความล่มจม และความดีเป็นสิ่งที่มนุษย์นั้นคงความเป็นมนุษย์ที่ไม่ใช้สัตว์ด้วย

ผมขออัญเชิญพระราชดำรัส ที่ในหลวงทรงสอนเหล่าบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยต่างๆ ในวันพระราชทานปริญญาบัตร บัณฑิตเหล่านั้นถือว่าเป็น “คนเก่ง” ในสายตาของสังคมทั่วไป พระราชดำรัสที่นำมาบันทึกนี้ก็มีคุณค่าอย่างยิ่ง

“...วันนี้ข้าพเจ้าจะพูดถึงเรื่องความเป็นคน คนเรานั้นว่าไป ก็เป็นสัตว์ชนิดหนึ่งในบรรดาสัตว์ทั้งหลาย แต่ก็มีคุณแตกต่างกันหลายประการ ประการสำคัญที่สุดก็คือความรู้



สัตว์ทั้งหลายที่เกิดมา ได้รับการฝึกสอนจากพ่อแม่ ก็เพียงแต่ให้รู้ถึงวิธีการดำรง
ความเป็นอยู่อย่างธรรมดาของสัตว์ หรืออาศัยสัญชาตญาณที่มีอยู่ในตัว

ส่วนคนนั้น นอกจากความรู้ที่ได้รับมาตามธรรมชาติแล้ว ยังมีสติปัญญาที่จะค้นคว้า
หาความรู้สืบต่อกันมาแต่บรรพบุรุษ มีตำรับตำรามากมาย ซึ่งได้เขียนไว้ให้ชนชั้น
หลังได้เรียนรู้ถึงวิชาการและขนบธรรมเนียมประเพณีอันชอบด้วยศีลธรรมปัญญา
นี้แหละ เป็นสิ่งสำคัญที่คนจะต้องนำไปใช้ในทางที่ดีที่ชอบ ประกอบกับตำราและ
ขนบธรรมเนียมประเพณีอันมีมาแต่โบราณกาลนั้น

แต่ถ้านำเอาปัญญาไปใช้ในทางมิชอบ ปรตจากศีลธรรม คนก็เลวกว่าสัตว์...”

ข้างบนนี้เป็นพระบรมราชาวาท ที่ทรงพระราชทานแก่บัณฑิตจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย เมื่อปี ๒๕๐๑ พ่อทรงสอนเหล่าบัณฑิตโดยตรงไปตรงมาและกระตุ้น
ความคิดให้เหล่าบัณฑิตรู้ตัวอยู่เสมอว่า ต้องทำตัวอย่างไร ต้องใช้ปัญญาและความรู้
ที่ได้ร่ำเรียนมาอย่างไร เพื่อให้เป็น “คน” ที่มีคุณค่าของความเป็นคน





เมื่อปี ๒๕๐๓ พ่อทรงพระราชทานคำสอนแต่บันทึกของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ในเรื่องของ **ความเป็นคนดี ความซื่อตรง ความรับผิดชอบ** เป็นความสำคัญของ
บ้านเมืองอย่างยิ่ง พระองค์ทรงสอนว่า...

“...การที่จะใช้ความรู้ในการประกอบอาชีพต่อไปข้างหน้า ควรนึกถึงเกียรติและ
ความซื่อตรงเพื่อประโยชน์ส่วนรวมให้มาก บ้านเมืองจะเจริญรุ่งเรืองก็ด้วยอาศัยคน
ดีที่มีความรู้ช่วยกันประกอบกิจการงาน

ฉะนั้นบรรดานักศึกษาที่ได้รับเกียรติในวันนี้ จึงเป็นผู้ที่ต้องรับผิดชอบในความ
เจริญก้าวหน้าของชาติบ้านเมือง...”



พ่อทรงพระราชทานพระบรมราโชวาท แก่บัณฑิตมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ เมื่อปี ๒๕๐๔ เกี่ยวกับ เมตตาธรรมเพื่อความดี ความตอนหนึ่งว่า...

“...ขอให้ท่านดำเนินวิชาชีพอันมีเกียรตินี้ ด้วยการปฏิบัติให้ถูกต้องตามหลักวิชาที่เล่าเรียนมา นอกจากนี้ จะต้องเป็นผู้มีจิตใจสูง ประกอบด้วยเมตตากรุณาแก่เพื่อนมนุษย์ทั่วไป การกระทำความดีเท่านั้นที่จะนำความสุขความเจริญมาสู่ตนเอง...”



พ่อทรงมีพระบรมราโชวาทแก่บัณฑิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เมื่อปี ๒๕๐๔ ให้ยึดการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเป็นหลักของชีวิต ความว่า...

“...บรรดานิสิตที่ผ่านการศึกษามาจบมหาวิทยาลัยแล้วนั้น นับเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถพอที่จะใช้สติปัญญา และตัดสินใจปัญหาต่างๆ ได้รอบคอบเหมาะสมกับกาลเทศะ แต่ขอให้ระลึกว่า...

แม้จะเป็นผู้ที่มีการศึกษาสูงเพียงไร หากบกพร่องต่อการประมาณตนในทางปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ วิชาต่างๆ ที่เล่าเรียนมาจนสำเร็จนั้น ก็ไร้ประโยชน์ ไม่สามารถนำความเจริญมาสู่ตน และประเทศชาติสมดังปรารถนาได้...”



ปี ๒๕๐๕ พ่อทรงพระราชทานพระบรมราโชวาทแก่บัณฑิตมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยทรงเปรียบเทียบความรู้กับดวงประทีป หากใช้ถูกทางก็จะส่องสว่าง แต่หากใช้ผิดทาง ก็จะเป็นตัวทำลายเผาผลาญบ้านเมืองให้ล้มจมได้

“ผู้สำเร็จการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยนั้น เปรียบเหมือนดวงประทีปที่จะช่วยนำไปสู่ความเจริญในอนาคต แต่ขอเตือนว่า การประกอบกิจการงานหรือการดำเนินชีวิต จะใช้วิชาการที่ได้ศึกษามาแล้วเท่านั้นยังไม่เพียงพอ จำเป็นต้องศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ให้ทันกับเหตุการณ์อยู่เสมอ

และต้องอาศัยหลักศีลธรรมประกอบด้วย หากผู้ที่มีความรู้ดีแต่ขาดความยั้งคิด นำความรู้ไปในทางมิชอบ ก็จะเป็นภัยต่อสังคมและประเทศชาติ

ความรู้กับดวงประทีปเปรียบเทียบกันได้หลายทาง ดวงประทีปเป็นไฟที่ส่องแสงเพื่อนำทางไป ถ้าใช้ไฟนี้ส่องในทางที่ถูก ก็จะไปถึงจุดหมายปลายทางโดยสะดวกเรียบร้อย แต่ถ้าไม่ระวัง ไฟนั้นอาจเผาผลาญให้บ้านช่องพินาศลงได้



ความรู้เป็นแสงสว่างที่นำเราไปสู่ความเจริญ ถ้าไม่ระมัดระวังในการใช้ความรู้ ก็เป็นอันตราย เช่นเดียวกัน จะทำลายเผาผลาญบ้านเมืองให้ล้มจมได้...”





พ่อทรงพระราชทานพระบรมราโชวาทแก่ บัณฑิตแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ในปี ๒๕๐๗ ว่า **หากใช้ความรู้ผิด จะทำลายทั้งตัวเองและประเทศชาติ** ความว่า...

“...ความรู้เปรียบเหมือนศาสตราวุธ ย่อมเป็นคุณหรือเป็นโทษได้เท่ากัน สำคัญอยู่ที่
ใช้ คือถ้าใช้ถูกทาง ก็ป้องกันอันตรายได้ ถ้าใช้ไม่ถูกทาง ก็จะกลับเป็นอันตราย
ประหารตัวเองและแม่ผู้อื่นด้วย

วิชาความรู้นั้น ถ้าใช้ในทางดีด้วยความรู้เท่ากันก็จะช่วยป้องกันประเทศชาติให้พ้น
ภัยอันตรายจากศัตรู และสามารถช่วยพัฒนาบ้านเมืองให้ทันกับความเจริญของโลก
ในปัจจุบันได้ แต่ถ้าใช้ด้วยความหลงแล้ว ก็จะเป็นอันตรายแก่ตัวเองและแก่
ประเทศชาติอย่างร้ายกาจที่สุด...”





พระบรมราชาบาทที่พ่อพระราชทานแก่นักจิตของมหาวิทยาลัยต่างๆ ที่ถือว่าเป็น “คนเก่ง” ...เป็นการยืนยันให้พวกเราเชื่อมั่นในความดีและความซื่อสัตย์ ที่ชัดเจน เพราะความดีนั้นนำไปสู่ความผาสุกและความสำเร็จ และความสำเร็งนั้นจะมาได้ อย่างรวดเร็วและมั่นคง ก็จะต้องมี “ความไม่ประมาท และ ความสามัคคี” เป็น องค์ประกอบที่สำคัญ

ในบางครั้ง พ่อทรงสอนพวกเราด้วยงานที่รู้จักกันดี แต่เราอาจจะลืมซึ่งสาระสำคัญ ไป ซึ่งพระองค์ทรงเล่านิทานสอนพวกเราหลายเรื่อง แต่ขออัญเชิญมา ๒ เรื่องคือ เรื่อง “กระต่ายกับเต่า” และเรื่อง “วัสสการพราหมณ์” เพื่อให้เหล่าบัณฑิตทั้งหลายที่ สังคมยอมรับว่าเป็นคนเก่ง ต้องไม่ประมาทและมีความสามัคคี ดังคำสอนต่อไปนี้...



“...บัณฑิตผู้สำเร็จการศึกษาไปแล้ว จะทำอะไรให้พิจารณาให้รอบคอบเสียก่อน
อย่าทะนงตัวว่า เราเป็นบัณฑิตแล้ว เราต้องเก่งกว่า ฉลาดกว่าผู้อื่น อย่าลืมนึกว่า
ความฉลาดอย่างเดียวนั้นไม่พอ ต้องเฉลียวด้วย ต้องทั้งเฉลียวและฉลาด ท่าน
ทั้งหลายคงต้องรู้จักนิทานเรื่อง “กระต่ายแข่งกับเต่า”

กระต่ายมีฝีเท้าดี ทะนงตนว่าไม่มีผู้ใดวิ่งเร็วเสมอเหมือน ยิ่งเต่านั้นเป็นคนละชั้น
แต่ความทะนงตัวว่าตัวเองเก่ง วิ่งไปยังไม่ทันถึงที่หมาย ไปนอนหลับเสีย ปล่อยให้
เต่าซึ่งเดินช้ากว่ามากไปถึงที่หมายก่อน...”



นิทานเรื่องกระต่ายกับเต่านี้ ทรงพระราชทานแก่บัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเมื่อ
ปี ๒๕๐๕ โดยในปีก่อนหน้านั้น (๒๕๐๔) ทรงสอนเรื่อง “ความสามัคคี” ไว้ว่า...



“...ในสมัยพุทธกาลนั้น มีพระเจ้าแผ่นดินชื่อพระเจ้าอชาตศัตรูแห่งแคว้นมคธ เจ้าองค์นั้นอยากได้แคว้นวัชชีซึ่งเป็นเขตที่อยู่ใกล้แคว้นมคธ แต่พระองค์ยังเกรงกลัวแคว้นวัชชีมาก เพราะแคว้นวัชชีมีกำลังมาก แต่ก็อยากจะไปตีให้ได้จึงส่งให้พราหมณ์วัสสการไปที่เมืองหลวงแคว้นวัชชีคือ นครเวสาลี เพื่อไปดูลาดเลาและไปปฏิบัติการณ์

พราหมณ์นั้นก็ไปได้เห็นว่าการปกครองของแคว้นวัชชีนั้น ประกอบด้วยเขตต่างๆ หลายเขตและปกครองแต่ละเขตมีเจ้าครองนคร เมื่อมีเรื่องสำคัญใดๆ เจ้าครองนครเหล่านั้นมาประชุมกันเพื่อตัดสินใจในการปฏิบัติ

พราหมณ์เห็นเช่นนั้นก็หาอุบาย พราหมณ์แสดงตนให้ประชาชนและเจ้านายในเมืองนั้นไว้อใจและนิยมอย่างยิ่ง เห็นว่าเป็นคนเก่ง เห็นว่าเป็นคนดีเลยแต่งตั้งให้เป็นอาจารย์ ให้สอนเด็กๆ โดยมากก็เป็นลูกของเจ้าเมืองต่างๆ ในเขตต่างๆ ของแคว้นนั้น พราหมณ์ก็ดีใจ และสั่งสอนวิชาการต่างๆ

รวมทั้งได้พยายามที่จะให้เด็กๆ ลูกของเจ้าครองนครต่างๆ นี้ได้อัจฉกัน สั่งสอนไว้ว่าคนนั้นไม่ดี ว่าตัวดีกว่า โอ้ความอัจฉานี้ก็เป็นคล้ายๆ โรคติดต่อ ติดต่อกันไปถึงผู้ใหญ่ก็ได้ คราวนั้นก็ติดต่อ เมื่อติดต่อแล้ว พราหมณ์ก็ทราบความสำเร็จกิจการ

เพราะว่าเมื่อประชุมของเจ้านครทั้งหลาย พวกที่ควรมาประชุมก็ไม่มาประชุมบ้าง มาประชุมก็ทะเลาะเบาะแว้งกัน พระเจ้าอชาตศัตรูทราบเช่นนั้น ก็เข้ามาตีเมืองโดยง่ายตาย...”





“ตามประวัติศาสตร์ของเราจะเห็นได้ว่า... คราวใด ที่ชาวไทย
มีความสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ชาตีก็รอดพ้นจากภัยพิบัติ
สู่ความเจริญรุ่งเรือง

แต่คราวใดที่ขาดความสามัคคีกลมเกลียวกัน ก็ต้องประสบ
เคราะห์กรรมทั้งชาติ...”





พ่อสอนเราว่า... ให้เราเห็นความสำคัญของ “โอกาส”

“...เมื่อมีโอกาสและมีงานทำ ควรเต็มใจทำโดยไม่จำเป็นต้องตั้งข้อแม้ หรือเงื่อนไขอันใด ไว้ให้เป็นเครื่องกีดขวาง คนที่ทำงานได้จริงๆ นั้น ไม่ว่าจะจับงานสิ่งใด ย่อมทำได้เสมอ...”

พระบรมราโชวาทในพิธีพระราชทานปริญญาบัตร วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา |

๙ กรกฎาคม ๒๕๓๐

พ่อสอนเราว่า... ให้เรา “ศึกษาทุกอย่างให้ถึงแก่นก่อนทำ”

“...การปฏิบัติงานให้ได้ผลดังปรารถนานั้น จำเป็นต้องมีหลักและวิธีการที่ถูกต้องเหมาะสม หลักสำคัญประการหนึ่ง คือ การศึกษาสภาพความจริงของงาน ของบุคคล ของสังคม ภาวะแวดล้อมอื่นๆ ให้กระจ่างอย่างทั่วถึง...”

พระบรมราโชวาท พระราชทานแก่นักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ | ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๖





พ่อสอนเรา.. ให้เรา “ใช้เทคโนโลยีอย่างเหมาะสม”

“...การนำหลักวิชาและเทคโนโลยีใดๆ มาใช้ในงานเกษตรกรรม จึงต้องพยายาม
ระมัดระวังไม่ให้เป็นการทำลายธรรมชาติ เพราะจะมีผลกระทบเสียหายแก่การ
ดำรงชีวิตของมนุษย์โดยตรง ทั้งในปัจจุบันและอนาคต...”

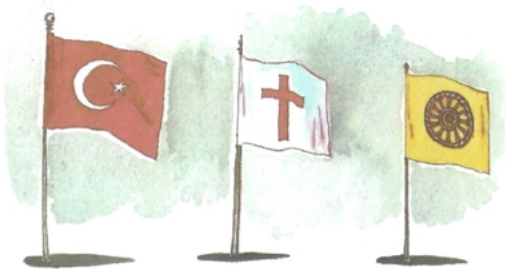
พระราชดำรัส พระราชทานเพื่อเชิญไปอ่านในมหานันทอาศรมโลก | ๑๖ ตุลาคม ๒๕๓๔

พ่อสอนเราว่า.. ให้เรา “รู้จักใช้ทรัพยากรอย่างฉลาด”

“...ต้องรู้จักใช้ทรัพยากรทั้งนั้นอย่างฉลาด คือไม่นำมาทุ่มเทใช้ให้สิ้นเปลืองไปโดย
ไร้ประโยชน์หรือได้ประโยชน์ไม่คุ้มค่า หากแต่ระมัดระวังใช้ด้วยความประหยัด
รอบคอบ...”

พระราชดำรัส เนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา | ๕ ธันวาคม ๒๕๒๔





พ่อทรงเป็นอัครศาสนูปถัมภกที่ยิ่งใหญ่ของประวัติศาสตร์โลก ในโลกนี้จะมีประเทศใดในโลกที่ทุกศาสนายู่รวมกันได้อย่างสันติตั้งแผ่นดินของพ่อ มีคำถามหลายคำถามที่คนในนานาประเทศไม่เข้าใจ และแปลกใจ ... แต่ลูกของพ่อไม่เคยแปลกใจ

...มีประเทศใดที่มีได้นับถือศาสนาอิสลาม แต่มีคำภีร์อัลกุรอานแปลเป็นภาษาตน

...มีประเทศใดที่มีได้นับถือศาสนาคริสต์ แต่สมเด็จพระสันตะปาปาทรงเสด็จเยี่ยม



พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร ทรงดูแลศาสนาทุกศาสนา และทรงมีคำสอนเพื่อให้หน้าปรัชญาคำสอนของทุกศาสนา สร้างความสุขให้สังคมและส่วนรวม มีใจเทอไปหาความสุขส่วนตัว เพื่อหวังจะขึ้นสวรรค์กันเท่านั้น พ่อทรงเคยมีพระราชกระแสตอบบุคคลองค์การที่เกี่ยวกับศาสนาที่หลากหลายเมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๑๑ มีความบางส่วนว่า...

“...ศาสนานั้น ไม่ว่าจะเป็นศาสนาใดก็ตาม ย่อมมีจุดประสงค์หลายอย่างหลายชั้น ชั้นสูง เรียกว่าชั้นปรมาตต์ หมายถึงหลักของศาสนาที่เป็นปรัชญา และโดยมาก ปรัชญานั้น ก็เป็นความคิดความเชื่อของบุคคลแต่ละบุคคลว่า โลกนี้มาอย่างไรและเป็นไปอย่างไร จะมีความสุขอย่างไร แต่ละศาสนาวิธีการปฏิบัติต่างๆ กัน

ซึ่งสรุปแล้วก็คือวิธีหาความสุข ความร่มเย็นให้แก่ตัว การขึ้นสวรรค์หรือความสำเร็จ ก็คือการบรรลุความสุขสุดยอดนั่นเอง

แต่ในการดำเนินถึงขั้นสูงสุด ยังมีขั้นอื่นที่สำคัญมากอยู่ระหว่างทาง ได้แก่ความสุขของส่วนรวม ของสังคม รวมทั้งการปกครองประเทศ การปกครองส่วนรวมและการปกครองส่วนตัวในชีวิตธรรมดาๆ ทุกวันๆ ซึ่งก็เป็นส่วนหนึ่งของศาสนาเหมือนกัน ไม่ใช่ไปหาความสุขสุดยอดกัน ขึ้นสวรรค์กันเท่าเดียว...”

พ่อของเราได้มีกระแสพระราชดำรัสต่อไปในเรื่องของ ความรับผิดชอบต่อสังคมและผู้อื่น แก่บุคคลองค์การที่เกี่ยวกับศาสนาในขั้นนั้นว่า



“...ผู้ที่ศึกษาศาสนาใดๆ ไม่ใช่สิ่งที่สูงส่งแท้ๆ คือถ้าพูดถึงทางศาสนาก็เป็นขั้นต้น มีศีลก็หมายถึงว่าสามารถว่า สามารถที่จะมีชีวิตอยู่โดยไม่เบียดเบียนผู้อื่น แล้วก็ไม่มีเบียดเบียนตัวเอง

จึงต้องขอร้องให้ทุกคนค้นคว้าในทางศาสนาของแต่ละคนอย่างสูง คือหมายความว่า ในขั้นปรมาตม์ด้วย ในขั้นศีลด้วย ในเวลาเดียวกันถ้าไม่ค้นคว้าหรือปฏิบัติในขั้นศีล ในขั้นสังคม ใครจะสามารถค้นคว้าในขั้นสูง เพราะว่าไม่มีความสงบ ไม่มีความเรียบร้อยในสังคมแล้ว ผู้ที่จะปฏิบัติในกิจขั้นสูง ก็ไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้ นอกจากออกไปเป็นฤษีอยู่บ้นยอดเขา

แต่ว่าการที่ขึ้นไปอยู่บ้นยอดภูเขานั้น ก็อาจได้ประโยชน์แก่ตัวเองเท่านั้น ไม่ได้ประโยชน์เต็มที่ เพราะไม่ได้ช่วยให้ส่วนรวมดีขึ้น เป็นการขึ้นภูเขายู่คนเดียว เราจะต้องร่วมกันขึ้นภูเขาให้ถึงยอดด้วยกัน ทุกศาสนาถือว่าการขึ้นถึงยอดเขาเป็นบุญที่สูงที่สุด หมายความว่า การที่เราจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ให้บรรลุถึงความดีพร้อมกันนั้น เป็นบุญที่สูงที่สุด ทุกศาสนาถือเช่นนั้น

แต่ระหว่างทางนั้น ต้องระวังไม่ให้มีการขัดแย้งกัน เพราะว่าศาสนาต่างกันอาจจะมีความต่างต่างกัน อย่าให้ความแตกต่างในแนวทางนี้ มาทำให้เกิดเป็นอุปสรรค เพราะว่าอุปสรรคในการทะเลาะเบาะแว้งระหว่างศาสนาว่าด้วยวิธีการนั้น บางทีก็พูดกันได้ว่า เป็นการดึงลงรก แต่ละศาสนาสอนให้เมตตาผู้อื่น ให้เคารพความคิดของผู้อื่น ไม่ใช่บังคับ ไม่ใช่ข่มขู่...”



ค่อยๆ กลับไปอ่านสิ่งที่พ่อของเรามีกระแสพระราชดำรัสข้างต้นอีกครั้งหนึ่ง จะรู้สึก
ได้ทันทีว่า พระองค์ทรงรู้อะไรในเรื่องของศาสนาที่หลากหลาย และเป็นผู้ทรงมีเมตตา
ธรรม ที่ต้องการให้ทุกภาคส่วนและทุกศาสนาสามารถอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขบน
แผ่นดินทองแห่งนี้ พระองค์ได้แสดงถึงความเป็น "อัครศาสนูปถัมภก" ที่ทรง
อุปถัมภ์ค้ำชูทุกๆ ศาสนาบนแผ่นดินไทย





พ่อสอนเราว่า... ให้เรารู้จัก “คุณธรรมของคน”

“...ประการแรก คือ ความซื่อสัตย์

...ประการที่สอง คือ การรู้จักข่มใจฝึกใจตนเองให้ประพฤติปฏิบัติอยู่ในความสัตย์
ความดีนั้น

...ประการที่สาม คือ การอดทน อดกลั้น และอดออม ที่จะไม่ประพฤติล่วงความ
สัตย์สุจริต

...ประการที่สี่ คือ การรู้จักละวางความชั่ว ความทุจริตและรู้จักสละประโยชน์ส่วน
น้อยของตน เพื่อประโยชน์ส่วนรวม..”

พระบรมราชาบาท ในพิธีบวงสรวงสมเด็จพระบูรพมหากษัตริยาธิราชเจ้า | ๕ เมษายน ๒๕๓๕

พ่อสอนเราว่า... ให้เรา “ใช้สติปัญญาแก้ไข้ปัญหา”

“...การขบคิดวินิจฉัยปัญหา จึงต้องใช้สติปัญญา คือคิดด้วยสติรู้ตัวอยู่เสมอ เพื่อ
หยุดยั้งและป้องกันความประมาทผิดพลาด และอคติต่างๆ มิให้เกิดขึ้น...”

พระบรมราชาบาทในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ | ๑ สิงหาคม ๒๕๓๔





พ่อสอนเราว่า... ให้เรา “นำประสบการณ์ ความรู้ มาปรับใช้ให้เกิดประโยชน์”

“...ในชีวิตของคนเรา แต่ละคนต้องผ่านพบเรื่องราวและเหตุการณ์หลากหลายมากมายมาตั้งแต่เกิด หลายเรื่องหลายสิ่งเป็นปัญหา ที่ต้องนำมาขบคิดหาเหตุผล ความกระจ่างจริง เพื่อยุติแก้ไข

ประสบการณ์ในการพิจารณาแก้ปัญหาเหล่านี้ ย่อมสั่งสมเพิ่มพูนขึ้นเป็นความรู้ ความฉลาดอันกว้างขวางลึกซึ้ง ซึ่งถ้ารู้จักนำมาปรับใช้ควบคู่กับความรู้ทางวิชาการ ให้ถูกถ่วงพอดี ด้วยความเพ่งพินิจโดยละเอียดรอบคอบแล้ว จะยังประโยชน์แก่การปฏิบัติงานอย่างวิเศษสุด...”

พระบรมราชาบาท พระราชทานแก่นักศึกษาคณะสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัย | ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๖๒

พ่อสอนให้เรา... “ดูแลตัวเอง” เพื่อมีพลังทำงาน

“...ร่างกายของคนเรานั้นธรรมชาติสร้างมา สำหรับให้ออกแรงใช้งาน มิใช่ให้อยู่เฉยๆ ถ้าใช้แรงให้พอเหมาะพอดีโดยสม่ำเสมอ ร่างกายก็เจริญแข็งแรง คล่องแคล่ว อดทน ยั่งยืน”

พระราชดำรัสในโอกาสประชุมสัมมนาเรื่อง การออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ ณ มหาวิทยาลัยมหิดล |

๑๗ ธันวาคม ๒๕๖๓





"...การปิดทองหลังพระนั้น เมื่อถึงคราวจำเป็น ก็ต้องปิด
ว่าที่จริงแล้ว คนโดยมากไม่ค่อยชอบ "ปิดทองหลังพระ" กันนัก
เพราะว่าไม่มีใครเห็น
แต่ถ้าทุกคนพากันปิดทองแต่ข้างหน้า ไม่มีใครปิดทองหลังพระเลย
พระจะเป็นพระที่งามบริบูรณ์ไม่ได้... "

พระบรมราชาวาท

ในงานพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๐๖